

Главни и одговорни уредник
МИКО ЈЕРЕМИЈЕВИЋ

За издавача
МИКО ЈЕРЕМИЈЕВИЋ

Рецензенти

академик проф. др ЕЛИЗАБЕТА РИСТАНОВИЋ
академик ЉУБОМИР ДИМИЋ,
проф. др БРАНКО КРГА, генерал пуковник у пензији
ЖИВАДИН ЈОВАНОВИЋ, бивши министар иностраних послова СРЈ
проф. др РАДОВАН РАДИНОВИЋ, генерал-потпуковник у пензији
проф. др МИЛАН МИЈАЛКОВСКИ, пуковник у пензији
мр ЂОШАН МИЛОШ, генерал-мајор у пензији
ЗОРАН М. СТЕФАНОВИЋ, српски научни центар

Штампа
НЕВЕН,
Лагумска 14, 11080 Београд
www.nevenip.com
e-mail: nevenip@gmail.com
+381 11 4095 390

ISBN 978-86-7842-678-0

Copyright © 2026 Љубан Каран, Илија Кајтез и Невен доо
Photos Copyright © 2026 Лична архива генерала Милановића
и цитати Јована Милановића

Сва права придржана. Ниједан део ове публикације, у целини или у одломцима, не сме се репродуковати, складиштити у повратном систему или преносити, у било којем облику или било којим средствима, електричним, механичким, фотокопирним или сличним, без претходне дозволе издавача и власника ауторских права.

ЉУБАН КАРАН
ИЛИЈА КАЈТЕЗ

ЈОВАН МИЛАНОВИЋ:
НАЈВЕЋИ СРПСКИ
ОБАВЕШТАЈАЦ

МРЕЖА ОЛИМПИК:
ПРОДОР У НАЈЧУВАНИЈЕ
ВЕЛОВЕ ТАЈНЕ НАТО-а

Друго допуњено издање

НЕВЕН
Београд, 2025.

СПИСАК ФОТОГРАФИЈА

1. Јован Милановић у генералској униформи
2. Јован Милановић (средњи ред, шести с лева, поред учитељице), 3. разред основне школе, 1953. године у селу Спанце код Куршумлије
3. Јован Милановић (први ред, пети с лева), 8. разред основне школе, 1957. године у селу Спанце код Куршумлије
4. Јован Милановић (други ред, пети с лева), 4. година средње школе, 1961. године у Куршумлији
5. Јован Милановић, прва година Војне академије, 1962. године у Београду
6. Јован Милановић као поручник са ознакама специјалности АБХО
7. Јован Милановић (други ред, први с лева), ванредно унапређење у чин поручника. На фотографији су и генерали, народни херој Милош Шумоња, начелник Генералштаба ЈНА и Никола Љубичић, савезни секретар за народну одбрану
8. Јован Милановић (први ред, први са лева), слушаоци 9. ванредне класе Школе народне одбране, Београд 19.7.1985. године
9. Јован Милановић као војни изасланик у Алжиру
10. Јован Милановић и генерал алжирске армије са супругама
11. Јован Милановић са Јасером Арафатом
12. Књига *Зорје*
13. Забринути Јован Милановић након прихватања задатка да води обвештајну операцију против НАТО пакта, непосредно пред одлазак у Брисел. Из Брисела нема фотографија како се не би угрозила лажна биографија која је основ целокупне обавештајне операције

14. Оригинални концепт на основу којег је генерал Јован Милановић 7. августа 1998. године доставио извештај из Брисела Генералштабу ВЈ о томе како је терористички акт на сарајевску пијацу Маркале увежбаван и инсцениран, са упозорењем да би нешто слично могло да се догоди на Космету (добро је предвидео јер се слична монтажа догодила 15. јануара 1999. године). На оригинални текст концепта неке примедбе су дописане фломастером много касније
15. Мајор Пјер-Анри Бинел као учесник војне параде у Паризу поводом Дана пада Бастиље 14. јула 1991. године
16. Фотокопија оригиналног документа: Хавијер Солана – Одлука–наредба о почетку агресије на СР Југославију
17. Превод Одлуке–наредбе о почетку агресије на СР Југославију
18. Шефови Обавештајне управе, генерали Бранко Крга и Јован Милановић, на консултацијама са начелником Генералштаба, генералом Ојданићем
19. Насловна страна француског листа *Евенмо ду жуди* – обавештајна операција Јована Милановића једна је од три највеће након Другог светског рата
20. Јован Милановић са генералским еполетама украјинске војске, на свечаности унапређења у (почасни) чин генерал-лајтнанта ОС Украјине, 13. марта 2001. године у Кијеву
21. Јован Милановић у униформи генерал-потпуковника
22. Туристичко путовање по Сахари у организацији Министарства одбране Алжира
23. Увијени у мараме због пустињске олује
24. и 25. Посета јединици алжирске војске
26. Поклон приликом растанка – позлаћени мач команданта армије Војске Алжира
27. Јован Милановић са Јасером Арафатом
28. Проглашење палестинске државе 1998. године
29. На пецању са генералом Војске Анголе
30. Дипломатски сусрет у Анголи

- 31.** Амбасадор Анголе у СРЈ Филип Филипсберто „Монимамбо“, народни херој, начелник Генералштаба ОС Анголе и министар одбране Анголе, завршио Командно-штабну академију и Школу националне одбране у Београду у истој класи са генералом Милановићем (десно) и министар одбране Анголе, генерал-пуковник Кунди Пајама, народни херој (у средини)
- 32, 33. и 34.** Посета делегације специјалних снага СРЈ Русији
- 35.** Посета делегације Министарства одбране СРЈ Украјини
- 36, 37, 38. и 39.** Посета делегације Министарства одбране СРЈ Украјини
- 40, 41. и 42.** Посета делегације Министарства одбране СРЈ Турској
- 43.** Генерал Јован Милановић у својој канцеларији у Генералштабу Војске СРЈ
- 44. и 45.** Посета делегације Генералштаба Војске СРЈ Кини (октобар 2001. године)
- 46.** Наша војна делегација у Великој Британији
- 47.** Обилазак грчког манастира у Атини
- 48. и 49.** Пријем код престолонаследника Александра Карађорђевића
- 50. и 51.** Јован Милановић у дипломатским мисијама са супругом (која је доброно осетила ударе, опасности и недаће кроз које је пролазио њен супруг обавештајац у својим операцијама)
- 52. и 53.** У заиста ретким тренуцима опуштања

Фотографија 1. Јован Милановић у генералској униформи

Циљ ове књиге је да у историјске оквире, на место које својим доприносом српској историји заслужује, сместимо и једног великог, вансеријског обавештајца, генерал-потпуковника Јована Милановића. И не само то, него како бисмо још једном нагласили колико су његови обавештајни подаци били значајни за одбрану наше земље за време планирања и током реализације агресије НАТО-а на Србију 1999. године, да га можемо прогласити најбољим српским обавештајцем свих времена. Он то свакако јесте, јер не постоји у српској историји обавештајац чији су подаци у толикој мери допринели да многи животи грађана и војника буду сачувани, те да бесомучно бомбардовање најјаче војне армаде на свету не нанесе већу штету тешком наоружању и другим важним борбеним средствима неопходним за вођење рата и одбрану Србије.

На овом месту ваља одмах јасно рећи да је обавештајна мисија генерала Милановића, иако је вођена као операција за заштиту СР Југославије, превасходно била у функцији заштите Србије. Председник Црне Горе (која је била у заједничкој држави са Србијом) Мило Ђукановић успоставио је пре агресије чврсте везе и контакте са кључним западним дипломатама и обавештајцима, и можемо без икакве дилеме рећи да је више био у њиховој функцији него у служби одбране земље. Наравно, била је то прикривена издаја, јер његов циљ, под утицајем странаца, више није био одбрана заједничке државе у којој се тако високо котирао као политичар, већ отцепљење Црне Горе и успостављање самосталне државе у најгорем историјском тренутку за Србију. Историјско је правило да вам најприземније, најжешће, најгоре и најподлије ударце и издаје задају ваши непријатељи када вам је најтеже. Ђукановић је постао пион својих ментора, дипломата и обавештајаца великих западних сила, којима је геостратешки циљ био да ослабе Србију тако што ће јој онемогућити излаз на Јадранско море и претворити је у континенталну државу. Мило је знао колико је у том тренутку био потребан својим менторима и да је могао од њих штошта да (по)тражи. Међутим, он није тражио да одустану од агресије на СРЈ – агресија је и њему

одговарала – него да Црна Гора буде изузета од бесомучних удара из ваздуха. У томе је и успео, јер су већ тада заједнички правили план о отцепљењу Црне Горе, а Милову молбу препознали су и као свој интерес, како не би стварали негативно расположење код грађана Црне Горе према НАТО пакту.

И Милу Ђукановићу је одговарало да Србија буде у што тежој ситуацији не би ли могао реализовати свој сепаратистички план. Из тог разлога мисију генерала Милановића можемо прогласити искључиво српском обавештајном акцијом, која је вођена за спас Србије, а није ни грешка када у тексту кажемо да је генерал Милановић српски обавештајац. Његови подаци су омогућили примену посебне стратегије и тактике одбране земље, коју су херојски (с)проводили наши генерали, официри и војници. Детаљним проучавањем планова НАТО агресије на СР Југославију у којима је, између осталог, било и копија оригиналних докумената, Генералштаб је разрадио стратегију перманентне дисперзије јединица, тешког наоружања, ракетних система ПВО и других борбених система, као и материјалних средстава. Захваљујући овом обавештајном успеху, који је омогућио специфичну и успешну одбрану земље, војне и обавештајне операције агресора нису успеле, иако је реч била о НАТО пакту, најјачој војној армади на свету. У том тренутку челници НАТО-а нису схватили у чему је њихов проблем и зашто не успевају да на спектакуларан, ефикасан и очекиван начин пораде релативно малу државу и неупоредиво мању војну силу. Накнадним анализама утврдили су да су пре свега изгубили обавештајни рат, те да су потценили одлучност, храброст, креативност и снажљивост српског војника који посебно долазе до изражаја у најтежим тренуцима. Није претерано рећи да је историјски војни геније српског војника поново на бојном пољу дошао до пуног изражаја у свом најбољем светлу, слави и поносу. Није стога ни чудо што је баш по западним мерилима и градацијама обавештајна служба Војске Југославије уврштена међу првих десет које се сматрају најбољима на свету.

У периоду пре отварања Милановићеве обавештајне операције у Бриселу, у нашим државним и војним структурама владала је неверица у могућност отворене војне агресије, јер ни по каквим међународним законима, праву и конвенцијама, чак ни по одредбама Уједињених нација, разлози и поводи за тако драстично наступање према једној сувереној држави нису постојали. Узрок

и повод за војно ангажовање НАТО-а морали су, дакле, да буду засновани на обмањивању сопствене и светске јавности. Касније анализе показују да је НАТО пакту био потребан овакав рат ради правдања опстанка Алијансе, али уједно и за застрашивање, дисциплиновање и покоравање других држава на планети. Сада знамо да се ништа није дешавало случајно нити из разлога којима су они правдали своје злочине, него је тајно одлучено да се плански ради на смањењу суверенитета држава и да су у ту сврху дозвољена сва средства – макијавелизам на делу. Треба добро знати и упамтити да се готово ништа ни у појединачном животу нити у политици држава не дешава случајно. Случајност виде само они људи који не разумеју законитост света и логику самог живота. Британски дипломата Роберт Купер је три године након агресије на СРЈ изнео тезу да је постмодерни свет суочен са идејом двоструких стандарда и да на то мора да се привикне, те да се Запад враћа на грубље методе ранијег доба, на примену силе, превентивних напада, обмане и свега другог што је потребно да би се носили са онима који још живе у свету XIX века, додајући: „Међу собом ми се држимо права, али када делујемо у џунгли, онда морамо да користимо закон џунгле.“ То је најбољи одговор на питање зашто су нас бомбардовали и убијали, и зашто су у образлагању суштине своје злочиначке агресије обмањивали цео свет. За њих смо ми били само животиње из џунгле које треба истребити или затворити у кавез ако им будемо потребни. Они су добри, племенити витезови и верници, а ми смо нижа врста. Њихов целокупни живот је једна велика лаж¹, они пливају у мору и океану лажи и настоје на све могуће начине да ту гнусну лаж прикажу себи и другима као Истину.

Агресија на СРЈ је замишљена као софистицирана варијанта вишедимензионалног напада, коју бисмо чак могли посматрати као „генералну пробу“ кршења свих међународних правних

1 „Насиље лаж и неправда нису моћ, него немоћ. То лепо објашњава Свети Василије Велики, у IV веку, када каже да истина, правда, љубав, добро, у себи имају биће, постојање, суштину. Док насупрот томе лаж, неистина, неправда, насиље и мржња немају у себи постојање. Све њихово постојање је у негирању истине, правде и љубави. Лажи нема без истине, али истине има без лажи. Кад смо са истином, правдом и љубави, ми имамо све више у себи суштине, постојања.“ Јован Јањић, *Будимо људи, Живој и реч иаџиријарха Павла*, I издање аутора, Београд, 2014. стр. 105.

норми у остваривању империјалистичких циљева и себичних интереса. То је било практично тренирање и увежбавање обмањивања целог света, што њима никад није тешко падало и у чему су имали велико искуство, посебно након стицања контроле над највећим и најутицајнијим светским медијима који формирају светско јавно мњење (посебно оно западно). Сатанизација Срба и Србије доведена до усијања, а медијски империјализам у свом својем сјају на делу. Исто тако, био је то први озбиљан „експеримент“ уништавања привреде једне државе путем санкција и изолације. Све су то биле припреме за напад на измучену и ослабљену земљу за коју су проценили да више није у стању да се одлучно (од)брани: жртву је прво требало припремити за одстрел. Вештачки су створили кризу и оружану побуну Албанаца на Косову и Метохији, за шта су перфидно и подло оптужили српску власт и Србе као народ. Испробали су у пракси како из геополитичке стратегије „контролисане кризе“ преко измишљене „хуманитарне катастрофе“ ући у отворену агресију, приликом које лансирају нови термин за страдања цивила – „колатерална штета“. Био је то њихов начин самолегализације класичне агресије, и зато је унапред било тешко проценити да ли ће до агресије уопште доћи.

Генерал Милановић је био први човек који је сазнао да ће агресије сигурно бити, када ће се догодити и на који начин. Посебан обавештајни успех захтевао је посебну врсту храбрости и хладнокрвности у рискантним и опасним акцијама које је дрско, али веома резонски и промишљено изводио. Сасвим је јасно да се обавештајна операција којом је успео да изврши обавештајни продор у команду и друге институције НАТО пакта није догодила случајно, него као продукт квалитетних процена и смелог наступања. Успео је то и поред најсавременијих мера контраобавештајне заштите, како у техничком, тако и у организацијском смислу. У квалитет заштите планова будућих војних операција НАТО пакта, посебно ако је у питању агресија на неку државу, не треба сумњати. Као и све друго, било је то „по стандардима НАТО-а“, како они сами воле да кажу када представљају нешто најсавременије и најбоље у војној организацији. Наш обавештајни велемајстор успео је да их се дочепа користећи само своје знање и вештине које је током живота и школовања стекао. Околности су диктирале да своју обавештајну мисију реализује сам, што је изузетно тешко, па то свакако даје додатну црту његовом

личном доприносу. Генерал Милановић је, нема никаквог спора, врхунски војни обавештајац великог ранга и универзални официр, јер је његово маестрално обавештајно деловање у самом седишту и команди НАТО-а у Бриселу изгледало као га спроводи један моћан обавештајни тим са јасно подељеним задацима и у којем свако од чланова има своју уску специјалност и поље рада, а не само један човек. Међутим, наш велики Јован Милановић је све то оповргнуо и доказао да некад и појединац, ако је способан и најбољи од свих, може да учини грандиозна дела која су било ком човеку или обичном обавештајцу – незамислива.

Нису НАТО злочинци нанели огромну штету Србији само зарађујућом агресијом, него и подстицањем и помагањем оружане побуне Албанаца на КиМ коју су користили као своју пешадију; о осиромашеном уранијуму да и не говоримо. Право име свега тога јесте – „велики злочин“. Створили су нам дугорочан и тежак геополитички проблем који и данас у сваком погледу оптерећује Србију и велико је питање када ће бити решен, будући да они и даље, отвореном подршком и наоружавањем албанских терориста, продужавају агресију на Србију, овај пут путем хибридног уместо конвенционалног рата. И ове тајне везе водећих држава НАТО-а са албанским терористима Милановић је обавештајно истраживао у Бриселу и достављао о томе значајне информације.

Нисмо тек тако прогласили генерала Милановића за најбољег међу најбољима по питању обавештајног „заната“. Напротив, били смо веома строги у анализи његовог обавештајног рада и док смо га поредили са другим великим српским обавештајцима које су бројни аутори пре нас тумачили и сврставали у круг најбољих српских обавештајаца, у покушају да укажу на најбољег. Током дуге српске историје, посебно војне, било је великих обавештајних операција и великих обавештајних успеха, па тако и великих обавештајаца, али сигурно је да се баш ни један обавештајни успех не може мерити са оним што је постигао генерал Милановић. Наравно, нећемо то тек само тако изрећи, већ упоредном анализом и доказати на даљим страницама ове књиге.

Пажљивом читаоцу ће можда бити важно ко се то упустио у дуг и сложен посао анализе и доказивања? Један контраобавештајац²

2 Контраобавештајци морају бити до танчина упућени у обавештајне полове и све познате и претпостављене начине сналажења и довијања

који и сâм има искуства у обавештајним и контраобавештајним пословима, о чему је већ писао у својим књигама³ и један искусан професор и научни радник, доктор наука, човек који се „родило са књигом“ и написао велики број дела и научних радова, истражујући историјске личности – па и обавештајце – а уз све то одлично познаје и безбедносну проблематику. Обојица су официри (потпуковник и пуковник) који добро познају војну организацију и њене институције, тако да су лакше разумели задатак који је генерал Милановић добио, амбијент НАТО окружења у Бриселу у којем је реализовао своју операцију, као и величину његовог историјског доприноса за Србе и Србију.

Дуг период тајности који диктира основни принцип обавештајног рада како би се прикрио сâм начин обавештајног наступа и максимално заштитили извори обавештајних информација, за последицу има да је велике обавештајне акције и операције тешко у јавности анализирати у реалном времену. Тај период тајности је често веома дуг, и по десетине година, па отуда допринос великих обавештајаца постаје магловит и тежак за анализу. Проток времена доводи до тога да оно што су учинили обавештајци неоправдано може деловати мање значајним. Када је реч о конкретној личности коју описује ова књига, генералу Јовану Милановићу, догодио се један апсурд – несрећна околност током оперативног рада постала је срећна околност за анализу и писање, или по оној народној „свако зло има своје добро“. Анализу већ

обавештајаца да створе изворе информација и допру до највећих тајни. Једино тако контраобавештајци могу да открију, прате и пресецају шпијунажу, и постављају замке обавештајцима како би разоткрили и документовали њихову недозвољену активност. На основу тога, јасно је да су контраобавештајци компетентни да оцене рад обавештајаца, и обратно. Из тог разлога контраобавештајци можда и боље од обавештајаца препознају генијалне идеје обавештајног продора којима успевају да надмудре и заварају све опсежне и строге контраобавештајне мере и активности. Самим тим, сваки искусан контраобавештајац ће рећи да је обавештајна операција генерала Јована Милановића сâм врх обавештајног рада и тако рећи непоновљива обавештајна уметност.

- 3 Видети опширније у: Љубан Каран, *Био сам официр КОС*, Блиц, Београд, 2006.; Љубан Каран и Дарко Трифуновић, *Највеће обавештајне акције и афере на Балкану*, Филип Вишњић, Београд, 2016.; Љубан Каран, *Контраобавештајне приче КОС*, *Приче о обавештајним насртајама на РВ и ПВО ЈНА*, Филип Вишњић, Београд 2020.

у реалном времену, а данас поготово, омогућила је непријатна и опасна околност која је снашла његову грандиозну, а самим тим и легендарну обавештајну операцију. „Провала“ једног од његових кључних извора информација допринела је томе да светска јавност сазна за његову обавештајну мисију, па тако и ми. Да није било те несрећне околности, велико је питање када и да ли би наша јавност сазнала да је акција уопште постојала, а још веће питање када би нам били доступни подаци да о томе можемо овако нашироко писати. Међутим, чак и уколико сви успешни обавештајни анонимци изађу са својим обавештајним успесима на светлост дана и оцену јавности, ми изричито и са великом сигурношћу тврдимо да ће тешко ко од њих надмашити подвиг генерала Милановића.

Још једна напомена је веома важна, коју читалац треба да има у виду како не би стекао погрешну слику о војнообавештајној служби. Подразумева се да је она имала друге обавештајце и паралелне обавештајне акције и операције, што је све доводило до нових информација. Располагала је такође са електронским извиђањем и обављала сарадњу и размену информација са другим службама али је, и поред свега тога, обавештајна операција генерала Милановића представљала нешто посебно, прави обавештајни драгуљ који је комплетну војнообавештајну службу подигао на виши ниво успешности. По много чему, била је то врло специфична обавештајна операција која је чак излазила из оквира класичне дефиниције обавештајног рада која каже: „Обавештајна операција се спроводи на простору који се обрађује. По правилу, то је национална територија и одбрамбени и безбедносни ресурси једне државе“. У овом случају, будући да НАТО није ни територија националне државе (Белгије), нити њен одбрамбено-безбедносни амбијент, реч је била о једној сасвим специфичној обавештајној ситуацији у вези са објектом обавештајног истраживања који је изузетно заштићен споља и изнутра. Ипак, и поред свих тешкоћа, циклус обавештајне операције је у потпуности затворен – од стварања обавештајне мреже, откривања намера и планова противника, па до њиховог неутралисања.

Оно што је важно и што у детаље приказује ова књига јесте то да је један српски обавештајац у директном обрачуна надмудрио обавештајно-безбедносне системе водећих држава НАТО пакта – пре свега САД, Велике Британије, Француске,

Немачке – а надасве безбедносни систем земље у којој је смештено седиште Команде НАТО пакта, Белгије. Била је то заиста велика обавештајна игра, пошто је у то време Алијанса водила прави обавештајни рат против Србије и посебно сагледавала и пратила српски кадар на Западу, где су дипломате биле под посебном пажњом и лупом интересовања. У том обавештајно-контраобавештајном обрачуна успели су да открију само један Милановићев извор информација, али то није умањило велики успех српске војнообавештајне службе. Преостале његове изворе информација никада нису открили, иако их је било више десетина. Ми, природно, немамо приступа тајним документима похрањеним у архивама Обавештајне управе Генералштаба Војске Србије и користимо само оно што је о генералу Милановићу и другим великим обавештајцима доступно јавности. Ипак, без икакве дилеме и уверени у оно што пишемо, тврдимо да њега до сада нико није надмашио и да се то засигурно дуго времена неће догодити.

Пред читаоцима је прва књига⁴ о генералу Јовану Милановићу – наравно, не и последња. Ово је само почетак неугасле славе нашег генерала. Марко Лопушина у својој књизи *Шпијуни мајке Србије, Најзнаменији тајни агенти* на једном месту пише о чувеном Душку Попову (о коме је иначе укупно написано 36 књига) као легенди Другог светског рата и светске шпијунаже, те како Британци тврде да је Попов један од десет највећих британских шпијуна. Ми смо убеђени да ће након наше књиге бити (на)писане многе нове, вредне и различите књиге о генералу Милановићу и његовом обавештајном и (над)људском подвигу у Бриселу. Аутори овом књигом живом генералу подижу бесмртни и величанствени споменик у српском (на)роду, који неће избрисати ма какво будуће време, велики национални изазови или опетоване

4 „Увек је важно да онај који пише књигу буде сигуран да је то што је написао и оставио другима у наслеђе најпре њему у потпуности јасно, да би се уопште могао надати да ће и читаоци на најбољи могући начин да схвате његове поруке, идеје и предочен текст. За тај подухват је потребно много знања, посвећености, педагошког и животног искуства, као и самопрегорног рада. Али је изнад свега потребна велика љубав за оно шта се ради и коме се тај рад поклања. Љубав је сила пред којом нема одбране. И на крају остаје човекова неугасла нада да ће се сав труд, радна енергија и године рада преточити у добру, занимљиву и корисну књигу.“ Илија Кајтез, *Социологија, уџбеник за кадетске војне академије*, МЦ Одбрана, Београд, 2019. стр. 11.

недаће света. И не само то: ми причом о генералу Милановићу из историјских претинаца и заборава времена на светло дана и пред очи младих генерација и људи жељних нових сазнања стављамо и плејаду великих и храбрих српских обавештајаца, којима на тај начин указујемо дужно поштовање, пажњу и пијетет за све њихове нестварне обавештајне, војне и шпијунске подвиге, али и хероизам. Обавештајци представљају оне посебне појединце који се показују и доказују на изузетно страшном, скривеном и опасном бојном пољу које људи често пута занемаре или скрајну, остављајући га у сенци брзог заборава времена и савременика, попут прећутане истине.

Аутори се искрено надају да ће након ове књиге много тога бити промењено на боље, сматрајући да је основни циљ наших интелектуалаца који пишу да на један објективан, научно заснован, рационалан и пре свега поштен начин, са јасним, разумљивим стилем⁵ прикажу дела, подвиге и успехе српских људи и тако ојачају српски национални идентитет и понос, те изграде достојанство и веру Срба у сопствене снаге и величину наших људи. Пре него што без ограда и зазора почнемо да се дивимо другима или странцима, ваља пре свега да погледамо наш национални корпус и мили род у којем ћемо наћи толико великих и врских људи, историјских личности који су, попут својеврсних „громада“, вредни дивљења, поштовања и уважавања сваке врсте. Такав је и наш генерал Јован Милановић.

5 Филозоф Артур Шопенхауер на једном месту пише: „Такође, увиђамо да сваки прави мислилац настоји да изрази своје мисли чисто, јасно, коначно и концизно колико год је то могуће. Због тога је једноставност увек била посматрана као знак, не само истине, већ такође и генијалности. Стил добија своју лепоту од мисли које изражава, а код оних писаца који се само праве да размишљају каже се да су њихове мисли добре због њиховог стила. Стил је само фигура мисли; писати нејасним или лошим стилем знак је глупих и збрканих мисли.“

Увод	9
1. Значај и тајне обавештајног рада	19
2. Славна српска национална и војна историја	25
3. Обавештајни рад и обавештајно обезбеђење у модерном ратовању	39
4. Улога традиције и образовања у изградњи врсног војног обавештајца	47
5. Како је Јован Милановић немогућу мисију претворио у величанствену обавештајну операцију	81
5.1 Јован Милановић у Бриселу – пут у славу	81
5.2 Обавештајна мрежа „Олимпик“	87
5.3 Успеси обавештајне мреже „Олимпик“	100
5.4 Лажна албанска „променија“	114
6. Пјер Бинел – једна од највећих глобалних обавештајних афера	119
6.1 Покушај замене генерала Милановића у Бриселу	126
6.2 Дочепати се плана агресије НАТО пакта на СРЈ по цену живота	133
6.3 Обавештајна афера „Бинел“ пољуљала је јединство и самопоуздање НАТО пакта и одгодила агресију на СР Југославију	144
6.4 Обавештајна афера „Бинел“ – добре стране	157
6.5 Мајор Бинел је све признао	164
6.6 Бинел постаје светски познат – обавештајна мрежа „Олимпик“ остаје тајна	175
6.7 Генерал Милановић спасава главу и напушта Брисел	185
6.8 Врхунски обавештајни подвиг – „врбовање“ обавештајца Бинела	196

6.9	Генерал Милановић о свом обавештајном раду у Бриселу . . .	202
6.10	Рат против Србије по сваку цену	219
6.11	Обавештајна операција Милановића одвијала се успешно и након афере „Бинел“	230
6.12	Странци и непријатељи су више ценили Милановићев подвиг од неких наших политичара	253
7.	Генерал Јован Милановић и други српски обавештајци – упоредна анализа	271
	Владимир Ваухник	279
	Милош Вучковић	287
	Милан В. Петковић („Симба“)	295
	Бранко Вукелић	301
	Вера Пешић	305
	Сава Владиславић Рагузински	311
7.1	Три „Џемса Бонда“ пореклом из Србије	318
	Душан „Душко“ Попов	318
	Драган Михајло Сотировић	325
	Ратко Дражевић	329
7.2	Генерали који су обављали специјалне мисије у државама покрета несврстаних и били на директној вези Јосипа Броза Тита	333
	Марко Струње	333
	Јово Поповић	336
7.3	Српски научници као југословенски обавештајци	338
	Богдан Маглић	338
	Стеван Дедијер	343
7.4	Припадници тајне организације „Црна рука“ као српски обавештајци	347
	Драгутин Димитријевић – Апис	347
	Мустафа Голубић	353
	Божин Симић	361
	Мухамед Мехмедбашић	368
	Војислав Танкосић	372
7.5	Бити начелник или директор цивилних или војних обавештајних или контраобавештајних служби не значи нужно бити и велики обавештајац	378
	Слободан Пенезић Крцун	378
	Јовица Станишић	380

Александар Васиљевић	382
7.6 Остале личности које су сматране	
великим српским обавештајцима	384
Вукашин Мараш	384
Сима Нешић	385
Петар Живковић	386
Милан Стојадиновић	387
8. Јован Милановић – велики човек српског (на)рода	389
Закључак	405
Реч рецензената	433
Библиографија	445
Регистар имена	449

II ДЕО

9.	НА ПРОСЛАВИ ДАНА ВОЈНООБАВЕШТАЈНЕ АГЕНЦИЈЕ ПОВОДОМ 140 ГОДИНА ОД ЊЕНОГ ОСНИВАЊА ГЕНЕРАЛ ЈОВАН МИЛАНОВИЋ ЈЕ СВРСТАН МЕЂУ ВЕЛИКАНЕ СРПСКИХ ОБАВЕШТАЈАЦА	467
10.	ГОВОР ЗОРАНА СТОЈКОВИЋА, ГЕНЕРАЛ-МАЈОРА, ДИРЕКТОРА ВОА:	470
11.	МЕЂУНАРОДНА КОНФЕРЕНЦИЈА ОБЕЛЕЖАВАЊЕ 25 ГОДИНА ОД АГРЕСИЈЕ НА СРЈ 22 И 23 МАРТА 2024. ГОД .. ТЕМА: ПРИПРЕМА НАТО АГРЕСИЈЕ НА СР ЈУГОСЛАВИЈУ ФИЛОЗОФИЈА ВЕЛИКЕ БИТКЕ (WESLI CLARK) „УНИШТИТИ СР ЈУГОСЛАВИЈУ ЗА 48-92 САТА“	472
12.	АКЦИЈА ГЕНЕРАЛА МИЛАНОВИЋА НА НЕУТРАЛИСАЊУ ЕФЕКТА ЛАЖНОГ АЛБАНСКОГ „ПРОМЕМОРИЈА“ ЗАСЛУЖУЈЕ ВИШЕ ПАЖЊЕ.	537
13.	ДОДАТАК УПОРЕДНОЈ АНАЛИЗИ ОБАВЕШТАЈНИХ ДОСТИГНУЋА ГЕНЕРАЛА ЈОВАНА МИЛАНОВИЋА СА ДРУГИМ ВЕЛИКИМ СРПСКИМ ОБАВЕШТАЈЦИМА.....	558
14.	НАЈБОЉУ ОЦЕНУ ОБАВЕШТАЈНОГ РАТА СРБИЈЕ СА НАТО И КАКО ЈЕ ТО УТИЦАЛО НА ВОЈНИ СУКОБ ДАЛИ СУ НАШИ ПРОТИВНИЦИ – АМЕРИЧКИ ГЕНЕРАЛИ.....	565
15.	ГЕНЕРАЛ ЈОВАН МИЛАНОВИЋ – ПРАВИ ЧОВЕК НА ПРАВОМ МЕСТУ	575
16.	ИЗМЕЂУ ЈУНАЧКОГ КУЛТУРНОГ МОДЕЛА И МОГУЋЕ ОБАВЕШТАЈНЕ ДОКТРИНЕ	579
17.	ПРОФЕСИОНАЛАЦ И ПАТРИОТА: ВРХУНСКИ СРПСКИ ОБАВЕШТАЈАЦ	590
18.	ЗАКЉУЧАК О ДОПУНИ ДРУГОГ ИЗДАЊА.....	595
	БЕЛЕШКА О АУТОРИМА	625